

Sygn. akt I CKN 1113/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Stanisław Dąbrowski

Sędziowie: SN – Iwona Koper (spraw.)

SN – Marek Sychowicz

Protokolant: Ewa Krentzel

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2000 r.

na rozprawie spawy

z powództwa małoletniej J. D. działającej przez matkę B. D.

przeciwko Miastu i Gminie K.

o zapłatę

na skutek kasacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w R.

z dnia 2 lipca 1998 r., sygn. akt IV Ca [...]

**oddala kasację i zasądza na rzecz powódki od strony pozwanej
koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1000 (jeden tysiąc) zł.**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 2 lipca 1998 r. Sąd Wojewódzki w R. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 lutego 1998 r. zasądającego od Miasta i Gminy K. na rzecz powódki małoletniej J. D. kwotę 12.000,0 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 1997 r. z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej powódka doznała na skutek urazu oka w prowadzonym przez pozwaną przedszkolu oraz ustalającym odpowiedzialność pozwanej za przyszłe szkody związane z wypadkiem. W przyjętych za jego podstawę ustaleniach zgodnie ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji przyjął, że powódka licząca wówczas trzy lata doznała w dniu 10 października 1994 r. podczas pobytu w przedszkolu, w czasie zabawy i na skutek popchnięcia przez inne dziecko ułucia lalką w prawe oko, co spowodowało podwichnięcie soczewki. W styczniu 1996 r. przeszła w związku z tym operację usunięcia soczewki z implantacją i umocowaniem sztucznej soczewki prawego oka. Spowodowało to odzyskanie widzenia w oku lecz ostrość widzenia w nim pozostaje słabsza niż w oku zdrowym i nie ma możliwości, by oko powróciło do takiej funkcjonalności jak przed urazem. Powódka musi pozostawać pod kontrolą lekarza okulisty i nosić okulary. Sąd Wojewódzki podzielił również ocenę Sądu Rejonowego co do charakteru zdarzenia, które było źródłem urazu jako wypadku losowego niezawinionego przez opiekę przedszkolną oraz podstawy prawnej uwzględnienia powództwa w postaci art. 419 kc w zw. z art. 445 § 1 kc. Za nieuzasadniony uznał skierowany przeciwko podstawie faktycznej zaskarżonego wyroku, chociaż sformułowany jako odnoszący się do naruszenia prawa materialnego - art. 419 kc, zarzut apelacji błędnego przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że szkoda została wyrządzona w przedszkolu i w związku

z tym między wykonywaniem czynności przez pracowników strony pozwanej a szkodą istnieje związek przyczynowy.

Do zarzutu tego nawiązuje obecnie pozwana w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Wojewódzkiego, której brzmienie niemalże w całości odpowiada jej apelacji. Z powołaniem się na podstawę z art. 393¹ pkt 1 zarzuca w niej skarżący naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności przepisu art. 419 kc i art. 420 § 1 kc poprzez przyjęcie, iż szkoda w postaci urazu oka małoletniej powódki została wyrządzona w przedszkolu nr [...] przez funkcjonariuszy samorządu terytorialnego, będących pracownikami pozwanej i między szkodą a wykonywaniem powierzonych tym funkcjonariuszom czynności istnieje normalny związek przyczynowy, podczas gdy powódka doznała urazu oka w innych okolicznościach, nie mających związku z przedszkolem.

Kasacja formułuje wniosek o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Ocena związku przyczynowego należy do kwestii prawnych i podlega kontroli kasacyjnej w ramach podstawy z art. 393¹ pkt 1 kpc (vide wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 1997 r., I CKN 60/97 nie publ.).

Kasacja kwestionuje tę ocenę w oparciu o właściwą podstawę naruszenia prawa materialnego lecz zarzucane w niej uchybienia, wskazanym w petitum przepisom, lokuje w sferze faktycznej a nie prawnej zaskarżonego wyroku. Jako niezgodne z treścią dowodów przedstawia ustalenia co do okoliczności doznania przez małoletnią powódkę urazu oka podczas pobytu w przedszkolu i w oparciu o własną ocenę dowodów konstruuje hipotetyczny stan faktyczny sprawy, wyciągając z niego odmienne niż sąd wnioski co do sposobu jej rozstrzygnięcia.

Przy braku jednakże w kasacji adekwatnych zarzutów wywodzących się z drugiej ustawowej podstawy nakierowanych na wykazanie, że błędne

w przekonaniu kasatora ustalenia są wynikiem naruszenia przez Sąd Wojewódzki przy ich dokonywaniu przepisów procesowych, pozostają one poza zakresem kontroli kasacyjnej, co przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia sprawy stan faktyczny kwalifikuje jako ustalony w sposób niewątpliwy.

W tym stanie rzeczy, gdy autor kasacji z pominięciem istoty sformułowanych w niej zarzutów, polegającej na przeciwstawieniu prawa wadliwie przez sąd wyłożonego i zastosowanego prawidłowej - wedle stanowiska skarżącego - jego wykładni i subsumcji, nie przytacza żadnej argumentacji wspierającej wskazaną w kasacji podstawę w takim właśnie jej rozumieniu, nie może ona odnieść postulowanego wnioskami skutku. Jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw kasacja podlega oddaleniu stosownie do art. 393¹² kpc. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w przepisach art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 i art. 393¹⁹ kpc oraz § 7 i § 15 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.).

aw

jb.